Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 13. januára 2021 *

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 258 ZFEÚ – Trh s finančnými nástrojmi – Smernice 2014/65/EÚ a (EÚ) 2016/1034 – Neprebratie a/alebo neoznámenie opatrení na prebratie – Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Návrh na uloženie povinnosti zaplatiť paušálnu pokutu“

Vo veci C-628/18,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 a článku 260 ods. 3 ZFEÚ, podaná 5. októbra 2018,

Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf, G. von Rintelen a B. Rous Demiri, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Slovinskej republike, v zastúpení: T. Mihelič Žitko, A. Dežman Mušič a N. Pintar Gosenca, splnomocnené zástupkyne,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: S. Eisenberg, splnomocnená zástupkyňa,

Estónska republika, v zastúpení: N. Grünberg, splnomocnená zástupkyňa,

Rakúska republika, v zastúpení: G. Hesse, splnomocnený zástupca,

Poľská republika, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory A. Prechal, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu tretej komory, sudcovia A. Kumin, N. Wahl a F. Biltgen (spravodajca),

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: M. Longar, referent,

* Jazyk konania: slovinčina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. septembra 2020,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Európska komisia svojou žalobou navrhuje, aby Súdny dvor:

– konštatoval, že Slovinská republika si tým, že neprijala najneskôr do 3. júla 2017 zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/65/EÚ z 15. mája 2014 o trhoch s finančnými nástrojmi, ktorou sa mení smernica 2002/92/ES a smernica 2011/61/EÚ (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 349), a smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1034 z 23. júna 2016, ktorou sa mení smernica 2014/65/EÚ o trhoch s finančnými nástrojmi (Ú. v. EÚ L 175, 2016, s. 8), alebo v každom prípade tým, že uvedené ustanovenia neoznámila Komisii, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 93 smernice 2014/65, zmeneného článkom 1 smernice (EÚ) 2016/1034,

– uložil Slovinskej republike povinnosť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ zaplatiť paušálnu pokutu vo výške 1 028 560 eur na účet, ktorý jej oznámi Komisia, s účinnosťou ku dňu vyhlásenia rozsudku v prejednávanej veci, a

– uložil Slovinskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny rámec

2 Podľa článku 1 smernice 2014/65:

„1. Táto smernica sa vzťahuje na investičné spoločnosti, organizátorov trhu, poskytovateľov služieb vykazovania údajov a spoločnosti z tretích krajín poskytujúce investičné služby a vykonávajúce investičné činnosti prostredníctvom zriadenia pobočky v Únii.

2. V tejto smernici sa ustanovujú požiadavky týkajúce sa:

a) udeľovania povolení investičným spoločnostiam a podmienok výkonu ich činnosti;

b) poskytovania investičných služieb alebo činností spoločnosťami z tretích krajín prostredníctvom zriadenia pobočky;

c) udeľovania povolení regulovaným trhom a výkonu ich činnosti;

d) udeľovania povolení poskytovateľom služieb vykazovania údajov a výkonu ich činnosti a

e) dohľadu, spolupráce a presadzovania príslušnými orgánmi.

3. Nasledovné ustanovenia sa tiež vzťahujú na úverové inštitúcie, ktorým bolo udelené povolenie podľa smernice 2013/36/EÚ, ak poskytujú jednu alebo viac investičných služieb a/alebo vykonávajú investičné činnosti:

a) článok 2 ods. 2, článok 9 ods. 3, články 14 a 16 až 20;

b) kapitola II hlavy II okrem článku 29 ods. 2 druhého pododseku;

c) kapitola III hlavy II okrem článku 34 ods. 2 a 3 a článku 35 ods. 2 až 6 a 9;

d) články 67 až 75 a články 80, 85 a 86.

4. Nasledujúce ustanovenia sa vzťahujú aj na investičné spoločnosti a úverové inštitúcie, ktorým bolo udelené povolenie podľa smernice 2013/36/EÚ, ak predávajú alebo poskytujú poradenstvo klientom v súvislosti so štruktúrovanými vkladmi:

a) článok 9 ods. 3, článok 14 a článok 16 ods. 2, 3 a 6;

b) články 23 až 26, článok 28 a článok 29 okrem druhého pododseku odseku 2 a článok 30, a

c) články 67 až 75.

5. Článok 17 ods. 1 až 6 sa vzťahujú aj na členov alebo účastníkov regulovaných trhov a MTF [(*Multilateral Trading Facilities*), multilaterálne obchodné systémy], ktorým sa nemusí udeliť povolenie podľa tejto smernice podľa článku 2 ods. 1 písm. a), e), i) a j).

6. Články 57 a 58 sa uplatňujú na osoby vylúčené z rozsahu pôsobnosti článku 2.

7. Všetky multilaterálne systémy obchodovania s finančnými nástrojmi sú prevádzkované buď v súlade s ustanoveniami hlavy II týkajúcimi sa MTF alebo OTF [(*Organised Trading Facilities*), organizované obchodné systémy], alebo v súlade s ustanoveniami hlavy III týkajúcimi sa regulovaných trhov.

Všetky investičné spoločnosti, ktoré na organizovanom, frekventovanom, systematickom a významnom základe obchodujú na vlastný účet vykonávaním pokynov klientov mimo regulovaného trhu, MTF alebo OTF sú prevádzkované v súlade s hlavou III nariadenia [Európskeho parlamentu a Rady] (EÚ) č. 600/2014 [z 15. mája 2014 o trhoch s finančnými nástrojmi, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 84].

Bez toho, aby boli dotknuté články 23 a 28 nariadenia (EÚ) č. 600/2014 všetky transakcie s finančnými nástrojmi uvedenými v prvom a druhom pododseku, ktoré sa neuzatvárajú na multilaterálnych systémoch alebo prostredníctvom systematických internalizátorov, musia byť v súlade s príslušnými ustanoveniami hlavy III nariadenia (EÚ) č. 600/2014.“

3 Článok 93 smernice 2014/65, nazvaný „Transpozícia“, stanovoval:

„1. Členské štáty prijmú a uverejnia do 3. júla 2016 zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Komisii bezodkladne oznámia znenie týchto ustanovení.

Členské štáty uplatňujú tieto opatrenia od 3. januára 2017, s výnimkou ustanovení transponujúcich článok 65 ods. 2, ktoré sa uplatňujú od 3. septembra 2018.

Členské štáty uvedú priamo v prijatých ustanoveniach alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze upravia členské štáty. Takisto uvedú, že odkazy v platných zákonoch, iných právnych predpisoch a správnych opatreniach na smernice zrušené touto smernicou sa považujú za odkazy na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze a jeho znenie upravia členské štáty.

…

3. Členské štáty oznámia Komisii a orgánu ESMA znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijmú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.“

4 Článok 1 smernice 2016/1034 stanovuje:

„Smernica 2014/65/EÚ sa mení takto:

…

7. V článku 93 ods. 1 sa dátum ‚3. júla 2016‘ nahrádza dátumom ‚3. júla 2017‘, dátum ‚3. januára 2017‘ sa nahrádza dátumom ‚3. januára 2018‘ a dátum ‚3. septembra 2018‘ sa nahrádza dátumom , 3. septembra 2019‘.“

Konanie pred podaním žaloby a konanie na Súdnom dvore

5 Komisia, keďže ju Slovinská republika vôbec neinformovala o prijatí a uverejnení zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení potrebných na dosiahnutie súladu so smernicou 2014/65, zmenenou smernicou 2016/1034 (ďalej len „smernica MiFID II“), po uplynutí lehoty na prebratie stanovenej v článku 93 tejto smernice, teda 3. júla 2017, zaslala tomuto členskému štátu 26. septembra 2017 výzvu.

6 Z odpovede Slovinskej republiky z 23. novembra 2017 vyplynulo, že k tomuto dátumu sa opatrenia na prebratie pripravovali a prijaté mali byť v apríli 2018. Komisia preto 26. januára 2018 zaslala uvedenému členskému štátu odôvodnené stanovisko, v ktorom ho vyzvala, aby prijal opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s požiadavkami smernice MiFID II v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia.

7 Keďže žiadosť Slovinskej republiky o predĺženie lehoty na odpoveď na toto odôvodnené stanovisko Komisia zamietla, na uvedené odôvodnené stanovisko odpovedala listom z 21. marca 2018 tak, že prijímanie návrhov zákonov obsahujúcich opatrenia na prebratie smernice MiFID II prebieha a ukončené má byť v apríli 2018. K uvedenej odpovedi boli pripojené návrhy zákonov.

8 Dňa 1. augusta 2018 Slovinská republika informovala Komisiu o konaní predčasných volieb a novom zložení národného zhromaždenia, pričom Komisiu požiadala o porozumenie, pokiaľ ide o prijatie opatrení na prebratie. V tom istom liste tento členský štát navyše uviedol, že všetky postupy týkajúce sa prijímania nového zákona o trhoch s finančnými nástrojmi, ktorým sa zabezpečí prebratie smernice MiFID II, zavŕši koncom septembra 2018.

9 Keďže Komisia sa domnievala, že Slovinská republika neoznámila vnútroštátne opatrenia na prebratie smernice MiFID II, podala 5. októbra 2018 predmetnú žalobu, v ktorej navrhuje, aby Súdny dvor konštatoval vytýkané nesplnenie povinnosti a uložil tomuto členskému štátu povinnosť zaplatiť nielen paušálnu pokutu, ale aj denné penále.

10 Vo svojej replike Komisia informovala Súdny dvor, že čiastočne berie späť svoju žalobu v rozsahu, v akom sa už nedomáha uloženia denného penále, keďže tento návrh sa stal bezpredmetným v dôsledku úplného prebratia smerníc 2014/65 a 2016/1034 do slovinského práva s účinnosťou od 6. decembra 2018. Zároveň spresnila, že výška paušálnej pokuty, v prípade ktorej sa domáha, aby bola žalovaná odsúdená na jej zaplatenie v prejednávanej veci, je 1 028 560 eur a pokrýva obdobie od 4. júla 2017 do 6. decembra 2018, teda 520 dní a 1 978 eur za deň.

11 Rozhodnutiami predsedu Súdneho dvora z 9. januára 2019, 4. februára 2019, 7. februára 2019 a 14. mája 2019 bol Poľskej republike, Spolkovej republike Nemecko, Estónskej republike a Rakúskej republike umožnený vstup do konania ako vedľajším účastníkom na podporu návrhov Slovinskej republiky.

O žalobe

O nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ

Argumentácia účastníkov konania

12 Podľa Komisie si Slovinská republika tým, že do 3. júla 2017 neprijala všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou MiFID II alebo v každom prípade tým, že jej tieto ustanovenia neoznámila, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 93 tejto smernice.

13 V prejednávanej veci Komisia zastáva názor, že k úplnému prebratiu smernice MiFID II došlo až vtedy, keď bol prijatý Zakon o trgu finančnih instrumentov (zákon o trhu s finančnými nástrojmi, Uradni list RS, č. 77/18), oznámený Komisii 6. decembra 2018. Vnútroštátne opatrenia oznámené 3. decembra 2018, a to tri legislatívne texty, dve rozhodnutia a ustanovenia, ktorými sa mení a dopĺňa kódex Ľubľanskej burzy (Uradni list RS, č. 76/17), predstavovali prinajlepšom len čiastočné prebratie smernice 2014/65.

14 Komisia v tomto ohľade uvádza, že samotná Slovinská republika uznala, že týmito opatreniami došlo len k čiastočnému prebratiu smernice MiFID II, pričom niektoré ustanovenia neboli prebraté a iné boli prebraté len čiastočne. Tak to bolo najmä v prípade ustanovení uplatniteľných tak na multilaterálne obchodné systémy (MTF), ako aj na organizované obchodné systémy (OTF).

15 Komisia navyše tvrdí, že smernica MiFID II zaviedla nové ustanovenia v porovnaní s ustanoveniami uvedenými v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 263), ktorých prebratie zabezpečujú opatrenia oznámené 3. decembra 2018, s cieľom upraviť nové platformy a činnosti obchodovania, ktoré sa vyvinuli a nespadajú do pôsobnosti smernice 2004/39, a teda nepodliehali žiadnej právnej úprave. Normotvorca Únie zaviedol prostredníctvom smernice MiFID II a nariadenia č. 600/2014 nový spoľahlivejší právny rámec umožňujúci čeliť narastajúcej zložitosti trhu, ktorá sa vyznačuje rastúcou rozmanitosťou finančných nástrojov a nových metód obchodovania.

16 Hlavné prínosy smernice MiFID II, pokiaľ ide o stanovenie istejšieho, spoľahlivejšieho, transparentnejšieho a zodpovednejšieho finančného systému, ktorý funguje v prospech hospodárstva a spoločnosti, spočívajú najmä, ako to vyplýva z jej článku 27 ods. 3, v zavedení rámca pre trhovú štruktúru, ktorou sa napravujú nedostatky a zabezpečuje sa, aby sa transakcie uskutočňovali, ak je to vhodné, na regulovaných obchodných miestach. Články 20 a 27 tejto smernice stanovujú pravidlá zaručujúce spravodlivé podmienky hospodárskej súťaže pre regulované trhy a MTF. Ustanovenia uvedené v hlave II kapitole II oddiele 3 uvedenej smernice majú za cieľ posilniť transparentnosť burzových trhov a zaviesť zásadu transparentnosti v prípade nekapitálových finančných nástrojov. Stanovujú sa harmonizované pravidlá týkajúce sa obmedzení pozícií a kontroly nad riadením pozícií v komoditných derivátoch. Články 64 a 66 smernice MiFID II posilňujú účinnosť konsolidácie a uverejňovania údajov o obchodoch. Články 57 a 58 tejto smernice tiež posilňujú právomoci dohľadu a zavádzajú harmonizovaný režim týkajúci sa obmedzení pozícií v komoditných derivátoch s cieľom zlepšiť transparentnosť, podporovať riadnu tvorbu cien a predchádzať zneužitiu trhu. Zlepšujú sa

podmienky pre hospodársku súťaž v oblasti obchodovania s finančnými nástrojmi a ich zúčtovania. Článkom 25 smernice MiFID II sa teda posilňuje ochrana investora a článkom 70 tejto smernice sa menia existujúce pravidlá o sankciách s cieľom stanoviť účinné a harmonizované správne sankcie. V hlave V tejto smernice sa zavádza nový typ služieb podliehajúcich povoleniu a dohľadu, a to „služby vykazovania údajov“. Článkami 39 až 43 uvedenej smernice sa navyše zavádza harmonizovaný režim povoľovania prístupu na trhy Únie pre podniky tretích štátov, ak poskytujú určité služby v Únii alebo vykonávajú v Únii určité činnosti na účet profesionálnych klientov a spôsobilých protistrán.

17 Komisia napokon v súlade s judikatúrou Súdneho dvora uvádza, že ak smernica výslovne stanovuje, ako článok 93 smernice MiFID II, že ustanovenia, ktorými sa preberá, musia obsahovať odkaz na ňu alebo takýto odkaz musí byť uvedený pri ich úradnom uverejnení, v každom prípade je nevyhnutné prijať osobitný akt, ktorým sa preberá predmetná smernica a ktorý obsahuje takýto odkaz (rozsudok z 11. júna 2015, Komisia/Poľsko, C-29/14, EU:C:2015:379, bod 49 a citovaná judikatúra). V tomto prípade žiadne z opatrení oznámených Slovinskou republikou 3. decembra 2018 neodkazovalo na smernicu MiFID II.

18 Vzhľadom na uvedené Komisia zastáva názor, že Slovinská republika neprijala a v žiadnom prípade neoznámila v stanovenej lehote ustanovenia nevyhnutné na prebratie tejto smernice.

19 Slovinská republika nespochybňuje, že opomenula včas informovať Komisiu o čiastočnom prebratí smernice MiFID II, a tvrdí, že po uplynutí lehoty stanovenej na dosiahnutie súladu s odôvodneným stanoviskom bola väčšina ustanovení tejto smernice prebratá do slovinského právneho poriadku vnútroštátnymi opatreniami, ktoré boli oznámené 3. decembra 2018 a sú uvedené v bode 13 tohto rozsudku. Týmito opatreniami bola prebratá smernica 2004/39 do slovinského právneho poriadku tak, že čiastočne sa nimi prebrala aj smernica MiFID II, vypracovaná na základe smernice 2004/39. Tento členský štát uvádza, že Komisii pred 3. decembrom 2018 neoznámil tieto opatrenia ako akty zabezpečujúce prebratie smernice MiFID II, pretože návrhy zákonov, o ktorých informoval Komisiu, že sú v procese prijímania a ich cieľom je zmena právneho rámca trhu s finančnými nástrojmi, malo prijať národné zhromaždenie najneskôr v apríli 2018. Z dôvodu zmeny vlády a predčasných volieb boli tieto návrhy zákonov prijaté viac ako osem mesiacov po ich predložení, ku ktorému došlo vo februári a marci 2018.

20 Slovinská republika navyše uvádza, že 19. júla 2018 Komisia rozhodla podať žalobu nielen proti Slovinskej republike, ale aj proti Španielskemu kráľovstvu. Uvádza, že Komisia po tom, ako ju Španielske kráľovstvo informovalo o čiastočnom prebratí smernice MiFID II a o ukončení fázy úplného prebratia pred koncom novembra 2018, rozhodla prerušiť konanie týkajúce sa tohto členského štátu. Slovinská republika spresňuje, že si je vedomá skutočnosti, že neinformovala Komisiu o čiastočnom prebratí predtým, než Komisia podala predmetnú žalobu, ale že sa jej podarilo zabezpečiť prebratie smernice MiFID II v novembri 2018, čím si splnila povinnosti, ktoré má podľa článku 93 tejto smernice, v lehote stanovenej Komisiou Španielskemu kráľovstvu. Slovinská republika uvádza, že podľa bodu 7 oznámenia predsedu Komisie z 9. decembra 2005, nazvaného „Prepracovanie týkajúce sa uplatňovania článku 228 ES“, [SEK(2005) 1658], sankcie, ktoré Komisia navrhla Súdnemu dvoru v prípade nesplnenia povinnosti, musia byť vypočítané podľa metódy, ktorá rešpektuje zásadu proporcionality a zásadu rovnakého zaobchádzania so všetkými členskými štátmi. Za týchto podmienok sa tento členský štát domnieva, že táto inštitúcia musí vziať späť žalobu o nesplnenie povinnosti, ktorá bola voči nemu podaná.

Posúdenie Súdneho dvora

21 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa existencia nesplnenia povinnosti musí posudzovať v závislosti od situácie, ktorá v členskom štáte existovala ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, pričom Súdny dvor nemôže brať do úvahy neskoršie zmeny [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17,

EU:C:2019:573, bod 23; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 19, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 30].

22 Súdny dvor okrem toho opakovane rozhodol, že hoci smernica výslovne stanovuje povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby ustanovenia potrebné na jej vykonanie obsahovali odkaz na túto smernicu alebo aby boli sprevádzané takýmto odkazom pri ich úradnom uverejnení, je v každom prípade potrebné, aby členské štáty prijali pozitívny akt na prebratie predmetnej smernice, ktorý obsahuje takýto odkaz [pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. novembra 1997, Komisia/Nemecko, C-137/96, EU:C:1997:566, bod 8; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 20, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 31].

23 Keďže v prejednávanej veci Komisia zaslala odôvodnené stanovisko Slovinskej republike 26. januára 2018, dvojmesačná lehota, ktorá jej bola stanovená na dosiahnutie súladu so svojimi povinnosťami, uplynula 26. marca 2018. Existenciu alebo neexistenciu údajného nesplnenia povinnosti treba preto posudzovať podľa stavu vnútroštátnej právnej úpravy platnej k tomuto dátumu [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 21, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 32].

24 V tomto ohľade je na jednej strane nesporné, že vnútroštátne opatrenia, o ktorých Slovinská republika tvrdí, že zabezpečujú čiastočné prebratie smernice MiFID II, boli oznámené ako opatrenia na prebratie tejto smernice 3. decembra 2018, teda po dátume uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

25 Na druhej strane a v každom prípade, ako to vyplýva z odpovede Slovinskej republiky na otázku Súdneho dvora na pojednávaní, je nesporné, že na rozdiel od toho, čo stanovuje článok 93 smernice MiFID II, tieto opatrenia neobsahujú žiadny odkaz na túto smernicu.

26 Z toho vyplýva, že predmetné opatrenia nespĺňajú podmienky potrebné na to, aby mohli predstavovať pozitívny akt na prebratie v zmysle judikatúry uvedenej v bode 22 tohto rozsudku.

27 Treba teda dospieť k záveru, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku Slovinská republika neprijala opatrenia potrebné na zabezpečenie prebratia smernice MiFID II, a ani neoznámila tieto opatrenia Komisii.

28 Treba preto konštatovať, že Slovinská republika si tým, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku neprijala zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou MiFID II, a ani tieto ustanovenia neoznámila Komisii, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 93 tejto smernice.

O nesplnení povinnosti podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ

O uplatnení článku 260 ods. 3 ZFEÚ

– Argumentácia účastníkov konania

29 Podľa Komisie bol článok 260 ods. 3 ZFEÚ zavedený Lisabonskou zmluvou s cieľom posilniť mechanizmus sankcií, ktorý bol predtým zavedený Maastrichtskou zmluvou. Vzhľadom na novátorskú povahu tohto ustanovenia a potrebu zachovania transparentnosti a právnej istoty prijala táto inštitúcia oznámenie s názvom „Vykonávanie článku 260 ods. 3 ZFEÚ“, uverejnené 15. januára 2011 (Ú. v. EÚ C 12, 2011, s. 1).

30 Cieľom tohto ustanovenia je výraznejšie nabádať členské štáty, aby preberali smernice v lehotách stanovených normotvorcom Únie, a zabezpečiť uplatňovanie právnej úpravy Únie.

31 Komisia sa domnieva, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ sa uplatní tak v prípade úplnej absencie oznámenia opatrení na prebratie určitej smernice, ako aj v prípade čiastočného oznámenia týchto opatrení.

32 Táto inštitúcia sa okrem toho domnieva, že hoci článok 260 ods. 3 ZFEÚ uvádza nesplnenie si povinnosti členským štátom oznámiť opatrenia na prebratie smernice, toto ustanovenie sa neuplatňuje len v prípade neoznámenia vnútroštátnych opatrení na prebratie smernice, ale aj v prípade neprijatia takýchto opatrení. Čisto formalistický výklad uvedeného ustanovenia, podľa ktorého jediným cieľom tohto ustanovenia je zabezpečiť účinné oznámenie vnútroštátnych opatrení, by nezaručoval relevantné prebratie všetkých ustanovení predmetnej smernice a zbavil by povinnosť prebratia smerníc do vnútroštátneho práva akéhokoľvek potrebného účinku.

33 V prejednávanej veci ide konkrétne o sankcionovanie nielen neoznámenia Komisii, ale aj toho, že Slovinská republika neprijala a neuverejnila všetky právne ustanovenia potrebné na zabezpečenie prebratia smernice MiFID II do vnútroštátneho práva.

34 V odpovedi na tvrdenie Slovinskej republiky, ktorým spochybnila uplatniteľnosť článku 260 ods. 3 ZFEÚ na prejednávanú vec, Komisia pripomína, že predmetná vec je charakterizovaná skutočnosťou, že do 3. decembra 2018 Slovinská republika neoznámila žiadne opatrenie na prebratie smernice MiFID II. Táto inštitúcia uznala, že od 3. do 6. decembra 2018 zodpovedal stav prebratia tejto smernice čiastočnému prebratiu v nadväznosti na oznámenie vnútroštátnych opatrení na prebratie. Nič to však nemení na skutočnosti, že po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku nebolo oznámené žiadne opatrenie na prebratie. Komisia tým, že navrhla uloženie povinnosti zaplatiť paušálnu pokutu, zamýšľa sankcionovať obdobie úplnej absencie oznámenia opatrení na prebratie, a to odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na prebratie, teda 4. júla 2017, do 3. decembra 2018. Navyše je nespochybniteľné, že v čase podania žaloby si Slovinská republika nesplnila povinnosť oznámiť opatrenia na prebratie. Preto nie je potrebné zaoberať sa otázkou, či sa článok 260 ods. 3 ZFEÚ uplatní v prípade čiastočného prebratia. Navyše tvrdenie Slovinskej republiky, podľa ktorého sa článok 260 ods. 3 ZFEÚ už neuplatňuje, ak členský štát oznámil opatrenia na čiastočné prebratie, aj keď k tomuto oznámeniu došlo v čase, keď už prebiehalo súdne konanie, by zbavovalo článok 260 ods. 3 ZFEÚ akéhokoľvek potrebného účinku.

35 Pokiaľ ide o tvrdenie Slovinskej republiky, podľa ktorého mala Komisia na ňu uplatniť rovnaké zaobchádzanie ako zaobchádzanie vyhradené Španielskemu kráľovstvu, a to prerušiť konanie vo veci žaloby o nesplnenie povinnosti, ktoré sa voči nej začalo, Komisia uvádza, že Španielske kráľovstvo jej oznámilo opatrenia na prebratie v lehote, ktorú uviedlo. Slovinská republika napriek svojim záväzkom neoznámila Komisii žiadne opatrenie na prebratie do konca septembra 2018. Komisia preto nemala žiadny dôvod ďalej odkladať podanie predmetnej žaloby.

36 Slovinská republika spochybňuje uplatniteľnosť článku 260 ods. 3 ZFEÚ v prejednávanej veci.

37 Na podporu svojho stanoviska najprv uvádza, že toto ustanovenie sa neuplatňuje v prípade čiastočného prebratia smernice. V tomto prípade bola smernica MiFID II čiastočne prebratá do slovinského práva pred uplynutím lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Neexistencia informácií Komisie od členského štátu, pokiaľ ide o opatrenia na prebratie smernice, ktoré prijal, sa nerovná neexistencii prebratia, hoci by išlo aj o nesprávne alebo neúplné prebratie tejto smernice. Zo znenia článku 260 ods. 3 ZFEÚ vyplýva, že toto ustanovenie možno uplatniť len v prípade, keď členský štát neprijme žiadne opatrenie na prebratie smernice do svojho vnútroštátneho právneho poriadku, a teda nezašle Komisii žiadne oznámenie v tejto veci.

38 Slovinská republika ďalej tvrdí, že akýkoľvek iný výklad než ten, ktorý navrhuje, zasahuje do predvídateľnosti konania o nesplnenie povinnosti, keďže judikatúra Súdneho dvora a prax Komisie neumožňujú jasne rozlíšiť medzi neúplným prebratím a nesprávnym prebratím. Takáto situácia by mala negatívny vplyv na zásadu právnej istoty a zásadu rovnosti členských štátov pred Zmluvami. Navyše výklad navrhovaný Komisiou je v rozpore s reštriktívnym výkladom článku 260 ods. 3 ZFEÚ, ktorý predstavuje výnimku a nie je potvrdený teleologickým výkladom tohto ustanovenia.

39 Napokon aj keď výkladom navrhovaným Komisiou sa priznáva určitý potrebný účinok tomuto ustanoveniu, pojem „potrebný účinok“ nemožno používať ako prostriedok na zvýšenie účinnosti a prospešnosti práva Únie tak, aby sa mohol článok 260 ods. 3 ZFEÚ vykladať v opačnom zmysle než bol jasný zámer autorov Zmluvy. Okrem toho výklad navrhovaný Komisiou naráža aj na zásadu proporcionality, keďže stanovuje systém sankcií, ktoré sú neprimerané k negatívnym účinkom menej významného nesplnenia povinnosti, konkrétne neoznámenia opatrení na prebratie Komisii.

40 Slovinská republika sa domnieva, že vzhľadom na čiastočné prebratie smernice MiFID II, na minimálne účinky neprebratia na finančné trhy Slovinska a Únie, ako aj na neexistenciu predchádzajúceho rozhodnutia, ktorým sa konštatuje nesplnenie povinnosti, je navrhovaná paušálna pokuta nedôvodná a príliš vysoká. V tomto ohľade pripomína, že smernicu MiFID II prebrala v celom rozsahu jeden rok a štyri mesiace po uplynutí lehoty stanovenej v jej článku 93. Tiež zdôrazňuje, že Súdny dvor v bode 81 rozsudku z 12. júla 2005, Komisia/Francúzsko (C-304/02, EU:C:2005:444), rozhodol, že uloženie paušálnej pokuty sa zakladá skôr na hodnotení dôsledkov, ktoré má nevykonanie povinností dotknutým členským štátom na súkromné a verejné záujmy, najmä ak nesplnenie povinnosti pretrvávalo počas dlhej doby po rozsudku, v ktorom bolo pôvodne určené. Napokon tvrdí, že Súdny dvor doposiaľ ukladal členským štátom paušálnu pokutu len z dôvodu nesplnení povinností, ktoré trvali dlhšie ako nesplnenie povinnosti, o ktoré ide v prejednávanej veci, a to navyše len po predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým sa konštatuje nesplnenie povinnosti. V dôsledku toho sa domnieva, že uloženie paušálnej pokuty je neprimerané a nie je v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania s členskými štátmi, ako aj s cieľom paušálnych pokút, ako ho definuje Súdny dvor.

41 Estónska republika a Poľská republika v podstate tvrdia, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ sa uplatňuje len vtedy, keď členský štát opomenul v stanovenej lehote prijať akékoľvek opatrenie na prebratie a oznámiť ho Komisii. Pôsobnosť tohto ustanovenia sa nevzťahuje na situáciu, keď členský štát oznámil Komisii opatrenia na prebratie, ktoré Komisia následne považuje za opatrenia predstavujúce nesprávne alebo neúplné prebratie predmetnej smernice.

42 K tomu sa podľa týchto členských štátov pridáva skutočnosť, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ sa môže uplatňovať len v prípade, že Komisia podrobne odôvodnila svoje rozhodnutie požadovať uloženie finančných sankcií. Takéto rozhodnutie by totiž malo byť osobitne odôvodnené vzhľadom na osobitné okolnosti každej veci, keďže uloženie paušálnej pokuty nemôže mať v súlade s judikatúrou Súdneho dvora automatickú povahu. Navyše len analýza konkrétnych okolností každej veci Komisii umožňuje určiť povahu peňažnej sankcie, ktorú treba uložiť dotknutému členskému štátu, aby ho primäla k ukončeniu predmetného nesplnenia povinnosti, a stanoviť jej výšku v súlade s judikatúrou Súdneho dvora. V prejednávanej veci však Komisia na jednej strane neodôvodnila svoje rozhodnutie požadovať uloženie paušálnej pokuty. Na druhej strane je v každom prípade neprimerané uložiť povinnosť zaplatiť paušálnu pokutu, hoci Slovinská republika prebrala smernicu MiFID II.

Posúdenie Súdneho dvora

43 Treba pripomenúť, že článok 260 ods. 3 prvý pododsek ZFEÚ stanovuje, že ak Komisia predloží vec Súdnemu dvoru podľa článku 258 ZFEÚ, pretože sa domnieva, že členský štát nesplnil svoju povinnosť oznámiť opatrenie, ktorým prebral smernicu prijatú v súlade s legislatívnym postupom, môže, ak to považuje za vhodné, navrhnúť výšku paušálnej pokuty alebo penále, ktoré má tento členský štát zaplatiť a ktoré pokladá v daných podmienkach za primerané. V súlade s článkom 260

ods. 3 druhým pododsekom ZFEÚ, ak Súdny dvor určí, že došlo k nesplneniu povinnosti, môže dotknutému členskému štátu uložiť paušálnu pokutu alebo penále najviac vo výške navrhnutej Komisiou, pričom povinnosť platiť nadobudne účinnosť ku dňu, ktorý Súdny dvor určí vo svojom rozsudku.

44 Pokiaľ ide o rozsah článku 260 ods. 3 ZFEÚ, Súdny dvor rozhodol, že je potrebné uplatniť výklad tohto ustanovenia, ktorý jednak umožňuje zaručiť výsady Komisie s cieľom zabezpečiť účinné uplatňovanie práva Únie a chrániť právo na obhajobu, ako aj procesné postavenie, ktoré majú členské štáty na základe uplatnenia článku 258 v spojení s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ, a jednak umožňuje, aby Súdny dvor mohol vykonať svoju súdnu funkciu spočívajúcu v posúdení, v rámci jediného konania, či dotknutý členský štát splnil svoje povinnosti v oblasti oznámenia opatrení na prebratie predmetnej smernice a prípadne vo vyhodnotení závažnosti takto konštatovaného nesplnenia povinnosti a uložení peňažnej sankcie, ktorú považuje za najvhodnejšiu vo vzťahu k okolnostiam predmetného prípadu [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 58; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 45, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 55].

45 V tomto kontexte Súdny dvor vyložil výraz „povinnosť oznámiť opatrenie [na prebratie]“ uvedený v článku 260 ods. 3 ZFEÚ v tom zmysle, že sa týka povinnosti členských štátov poskytnúť dostatočne jasné a presné informácie, pokiaľ ide o opatrenia na prebratie smernice. S cieľom splniť povinnosť právnej istoty a zabezpečiť prebratie všetkých ustanovení tejto smernice na celom dotknutom území sú členské štáty povinné uviesť v prípade každého ustanovenia uvedenej smernice vnútroštátne ustanovenie alebo ustanovenia zabezpečujúce jej prebratie. Ak už k tomuto oznámeniu spolu s prípadným predložením tabuľky zhody došlo, prináleží Komisii, aby na účely uplatnenia návrhu na uloženie dotknutému členskému štátu peňažnej sankcie stanovenej v článku 260 ods. 3 ZFEÚ preukázala, že niektoré opatrenia na prebratie zjavne chýbajú alebo nepokrývajú celé územie dotknutého členského štátu, pričom Súdnemu dvoru neprináleží, aby v rámci súdneho konania začatého podľa tohto ustanovenia preskúmal, či vnútroštátne opatrenia oznámené Komisii zabezpečujú správne prebratie ustanovení predmetnej smernice [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 59; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 46, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 56].

46 Keďže, ako vyplýva z bodov 27 a 28 tohto rozsudku, je preukázané, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku Slovinská republika neoznámila Komisii žiadne opatrenie na prebratie smernice MiFID II v zmysle článku 260 ods. 3 ZFEÚ, takto konštatované nesplnenie povinnosti patrí do pôsobnosti tohto ustanovenia.

47 Pokiaľ ide o otázku, či, ako tvrdia Estónska republika a Poľská republika, Komisia musí v každom jednotlivom prípade odôvodniť svoje rozhodnutie žiadať peňažnú sankciu podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, alebo či tak môže urobiť bez odôvodnenia vo všetkých prípadoch, ktoré patria do pôsobnosti tohto ustanovenia, treba pripomenúť, že Komisia má ako strážkyňa Zmlúv na základe článku 17 ods. 1 druhej vety ZEÚ diskrečnú právomoc na prijatie takéhoto rozhodnutia.

48 Uplatnenie článku 260 ods. 3 ZFEÚ totiž nemožno posudzovať izolovane, ale musí byť spojené so začatím konania o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ. Keďže návrh na uloženie peňažnej sankcie v súlade s článkom 260 ods. 3 ZFEÚ predstavuje len doplnkový spôsob konania o nesplnení povinnosti, ktorého účinnosť musí zabezpečiť, a Komisia disponuje, pokiaľ ide o vhodnosť začatia takéhoto konania, diskrečnou právomocou, pri ktorej Súdny dvor nemôže vykonávať súdne preskúmanie [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 49, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 59], podmienky uplatnenia tohto ustanovenia nemôžu byť reštriktívnejšie ako podmienky uplatnenia článku 258 ZFEÚ.

49 Okrem toho treba uviesť, že podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ len Súdny dvor má právomoc uložiť členskému štátu peňažnú sankciu. Keď Súdny dvor prijme takéto rozhodnutie na konci kontradiktórneho prejednania, musí ho odôvodniť. Preto neexistencia odôvodnenia zo strany Komisie, pokiaľ ide o jej voľbu navrhnúť na Súdnom dvore uplatnenie článku 260 ods. 3 ZFEÚ, nemá vplyv na procesné záruky predmetného členského štátu [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 50, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 60].

50 Je potrebné dodať, že okolnosť, že Komisia nemusí v každom jednotlivom prípade odôvodniť svoje rozhodnutie domáhať sa peňažnej sankcie podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, nezbavuje túto inštitúciu povinnosti odôvodniť povahu a výšku požadovanej peňažnej sankcie, pričom v tejto súvislosti zohľadňuje usmernenia, ktoré prijala, ako sú tie, ktoré sú obsiahnuté v oznámeniach Komisie, ktoré, hoci nie sú pre Súdny dvor záväzné, prispievajú k zabezpečeniu transparentnosti, predvídateľnosti a právnej istoty konania vedeného Komisiou [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 51, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 61].

51 Táto požiadavka odôvodnenia povahy a výšky požadovanej peňažnej sankcie je o to dôležitejšia, že na rozdiel od toho, čo je stanovené v odseku 2 článku 260 ZFEÚ, odsek 3 tohto článku stanovuje, že v rámci konania začatého na základe tohto ustanovenia má Súdny dvor len obmedzenú mieru voľnej úvahy, keďže v prípade konštatovania nesplnenia povinnosti zo strany Súdneho dvora je Súdny dvor viazaný návrhmi Komisie, pokiaľ ide o povahu a maximálnu výšku peňažnej sankcie, ktorú môže uložiť [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 52, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 62].

52 Z článku 260 ods. 3 ZFEÚ totiž vyplýva, že prináleží Komisii, aby uviedla „výšku paušálnej pokuty alebo penále, ktoré má dotknutý členský štát zaplatiť“, ale že Súdny dvor môže uložiť peňažnú sankciu „najviac vo výške navrhnutej“ Komisiou. Autori Zmluvy o FEÚ tak vytvorili priamu súvislosť medzi sankciou požadovanou Komisiou a sankciou, ktorú môže Súdny dvor uložiť na základe tohto ustanovenia [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 53, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 63].

53 Pokiaľ ide o argumentáciu Slovinskej republiky založenú na rozdielnom zaobchádzaní v porovnaní so Španielskym kráľovstvom, pokiaľ ide o prebratie smernice MiFID II alebo dĺžku trvania konania pred podaním žaloby v prejednávanej veci, treba na jednej strane uviesť, že táto argumentácia sa netýka uplatniteľnosti článku 260 ods. 3 ZFEÚ na nesplnenie povinnosti, o aké ide v prejednávanej veci, ale dôvodnosti žaloby smerujúcej k zaplateniu paušálnej pokuty v prejednávanej veci, ktorej posúdenie sa bude riešiť neskôr. Keďže na druhej strane a v každom prípade Komisia disponuje diskrečnou právomocou podať žalobu o nesplnenie povinnosti proti členskému štátu, skutočnosť, že takúto žalobu nepodala proti Španielskemu kráľovstvu, nemôže spochybniť možnosť Komisie navrhnúť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, aby bola Slovinskej republike uložená povinnosť zaplatiť peňažnú sankciu.

54 Treba preto konštatovať, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ sa uplatňuje v takej situácii, o akú ide v prejednávanej veci.

O uložení paušálnej pokuty v prejednávanej veci

– Argumentácia účastníkov konania

55 Pokiaľ ide o výšku peňažných sankcií, ktoré sa majú uložiť, Komisia sa v súlade so stanoviskom vyjadreným v bode 23 oznámenia uverejneného 15. januára 2011 domnieva, že keďže nesplnenie povinnosti oznámiť opatrenia na prebratie smernice nie je menej závažné ako nesplnenie povinnosti, ktoré môže byť predmetom sankcií uvedených v článku 260 ods. 2 ZFEÚ, spôsoby výpočtu finančných sankcií uvedených v článku 260 ods. 3 ZFEÚ musia byť rovnaké ako tie, ktoré sa uplatňujú v rámci postupu definovaného v odseku 2 tohto článku.

56 V prejednávanej veci Komisia požaduje uloženie paušálnej pokuty, ktorej výška sa vypočíta podľa usmernení obsiahnutých v oznámení predsedu Komisie z 9. decembra 2005, aktualizovanom oznámením z 13. decembra 2017, nazvaným „Aktualizácia údajov používaných pri výpočte paušálnej pokuty a penále, ktoré Komisia bude navrhovať Súdnemu dvoru v konaniach o nesplnení povinnosti“ [C(2017) 8720], a ktorej minimálna paušálna suma pre Slovinskú republiku je 496 000 eur. Táto minimálna paušálna suma sa však v prejednávanej veci neuplatní, pretože je nižšia ako suma vyplývajúca z výpočtu paušálnej pokuty v súlade s týmito oznámeniami. Na určenie dennej sumy, ktorá slúži ako základ pre tento výpočet, treba vynásobiť jednotný základný paušál, a to 230 eur, koeficientom závažnosti, ktorý je v prejednávanej veci 10 na stupnici od 1 do 20, a faktorom „n“, ktorý je 0,86 pre Slovinskú republiku. Denná suma teda predstavuje 1 978 eur za deň a musí byť vynásobená počtom dní, ktoré uplynuli od 4. júla 2017, teda dňa nasledujúceho po dni uplynutia lehoty na prebratie stanovenej smernicou MiFID II, do 5. decembra 2018, teda dňa predchádzajúceho dňu, keď Slovinská republika oznámila opatrenia na úplné prebratie tejto smernice, teda 520 dňami. Paušálna pokuta, ktorá sa má uložiť, tak dosahuje 1 028 560 eur.

57 Pokiaľ ide o skutočnosť, že Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 14. novembra 2018, Komisia/Grécko (C-93/17, EU:C:2018:903), rozhodol, že už nie je potrebné zohľadňovať kritérium počtu hlasov, ktorými členský štát disponuje v Rade Európskej únie, na výpočet sumy finančných sankcií, ktoré sa majú uložiť, takže faktor „n“ používaný Komisiou už nie je vhodný, Komisia uvádza, že jej útvary vypracovali novú metódu výpočtu so zohľadnením tak hrubého domáceho produktu (HDP), ako aj politickej váhy každého členského štátu, ale že táto nová metóda uverejnená po podaní predmetnej žaloby sa nemôže v prejednávanej veci uplatniť. V každom prípade sa Komisia domnieva, že jej návrh zostáva užitočným odkazom, pokiaľ ide o sankcie, ktoré môže Súdny dvor uložiť.

58 Pokiaľ ide o tvrdenie Slovinskej republiky týkajúce sa nesprávneho posúdenia závažnosti porušenia a neprimeranosti výšky požadovaných sankcií, hoci 3. decembra 2018 oznámila opatrenia na čiastočné prebratie, Komisia zdôrazňuje, že v článku 260 ods. 3 ZFEÚ sa uvádza, že samotné neoznámenie opatrení na prebratie podlieha sankciám. Toto ustanovenie teda sankcionuje nielen skutočnosť, že smernica nebola prebratá, ale aj nesplnenie formálnej povinnosti oznámiť opatrenia na prebratie.

59 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa situácie slovinského finančného trhu, ktorých cieľom je podporiť tvrdenie Slovinskej republiky, podľa ktorého treba znížiť koeficient závažnosti porušenia z dôvodu, že účinky neexistencie prebratia smernice MiFID II v tomto členskom štáte sú menej závažné, než sa Komisia domnievala, Komisia pripomína, že podľa ustálenej judikatúry záväzná povaha smerníc znamená, že všetky členské štáty majú povinnosť dodržiavať lehoty v nich stanovené tak, aby sa zabezpečilo ich jednotné uplatňovanie v celej Únii (rozsudok z 22. septembra 1976, Komisia/Taliansko, 10/76, EU:C:1976:125, bod 12). Komisia navyše uvádza, že Súdny dvor v bodoch 39 a 42 rozsudku zo 14. januára 2010, Komisia/Česká republika, (C-343/08, EU:C:2010:14), rozhodol, že neexistencia niektorej činnosti upravenej smernicou v určitom členskom štáte ho nemôže oslobodiť od jeho povinnosti prijať legislatívne alebo normatívne opatrenia na zabezpečenie primeraného prebratia súhrnu ustanovení tejto smernice a že jej prebratie nie je potrebné, iba ak je bezpredmetné z geografických dôvodov.

60 Komisia okrem toho spochybňuje, že uloženie paušálnej pokuty predstavuje výnimku a platí len za výnimočných okolností. Oneskorené prebratie smerníc by totiž zasiahlo nielen do ochrany všeobecných záujmov sledovaných právnou úpravou Únie, ktorá nemôže strpieť žiadne omeškanie, ale aj, a predovšetkým, do ochrany európskych občanov, ktorí z tejto právnej úpravy vyvodzujú subjektívne práva.

61 Komisia napokon tvrdí, že jej neprináleží vypočítavať „skutočné riziko“ porušenia v takej situácii, o akú ide v prejednávanej veci, ktorá je charakterizovaná skutočnosťou, že Slovinská republika až do podania žaloby neoznámila žiadne opatrenie na prebratie do vnútroštátneho práva. Spresňuje, že overuje úplnosť prebratia smerníc do vnútroštátneho práva len na základe opatrení oznámených dotknutým členským štátom bez toho, aby mohla v tejto súvislosti zohľadniť prípadnú existenciu iných existujúcich a neoznámených prvkov vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré by prípadne mohli vyplniť medzery vyplývajúce z oznámených opatrení na prebratie. Členský štát preto nemôže vytýkať Komisii, že sa obmedzila na stanovenie výšky navrhnutej pokuty len s ohľadom na opatrenia na prebratie, ktoré jej boli oznámené, a nie s ohľadom na akékoľvek iné opatrenia, ktoré mohli existovať vo vnútroštátnej právnej úprave.

62 Slovinská republika spochybňuje výšku paušálnej pokuty navrhnutú Komisiou tvrdením, že je nedôvodná a príliš vysoká. Pokiaľ ide konkrétnejšie o výpočet výšky paušálnej pokuty, tento členský štát uvádza, že Komisia nemôže v rámci konania podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ uplatniť rovnakú metódu výpočtu ako vo veciach podaných na základe odseku 2 toho istého článku. Okrem toho sa už nemožno odvolávať na faktor „n“ používaný Komisiou, pretože Súdny dvor upustil od kritéria založeného na počte hlasov členského štátu v Rade a vychádza len z HDP dotknutého členského štátu, ktorý je rozhodujúcim faktorom (rozsudok zo 14. novembra 2018, Komisia/Grécko, C-93/17, EU:C:2018:903, bod 141). Navyše Súdny dvor môže uplatniť ako referenciu faktor „n“ stanovený Komisiou v jej oznámení s názvom „Úprava metódy výpočtu paušálnej pokuty a denného penále, ktoré Komisia navrhuje v rámci postupu v prípade nesplnenia povinnosti vedeného na Súdnom dvore Európskej únie“, uverejnenom 25. februára 2019 (Ú. v. EÚ C 70, 2019, s. 1), v ktorom stanovila uvedený faktor na základe HDP a počtu kresiel členského štátu v Európskom parlamente, pokiaľ zastáva názor, že ide o vhodnejšiu metódu stanovenia paušálnej pokuty než len odkaz na HDP.

63 Navyše podľa uvedeného členského štátu Komisia nemôže v prípade, keď Súdnemu dvoru navrhuje, aby uložil finančné sankcie na základe článku 260 ods. 3 ZFEÚ, uplatniť rovnakú stupnicu závažnosti od 1 do 20, ako je tá, ktorá sa uplatňuje na veci spadajúce pod článok 260 ods. 2 ZFEÚ. Táto stupnica musí byť v takom prípade, o aký ide v prejednávanej veci, viac znížená vzhľadom na predmet článku 260 ods. 3 ZFEÚ. Navyše Komisia vo všeobecnosti odkazovala na význam porušených pravidiel Únie a závažnosť účinkov neprebratia smernice MiFID II na všeobecné a osobitné záujmy, pričom predpokladala úplné neprebratie tejto smernice. Týmto postupom však Komisia nezohľadnila viaceré poľahčujúce okolnosti, ktoré sú špecifické pre prejednávanú vec. V prejednávanej veci totiž čiastočné prebratie uvedenej smernice do slovinského právneho poriadku nemalo negatívne vplyvy na obchodovanie na obchodných miestach, fungovanie trhu s finančnými nástrojmi v Slovinsku alebo na fungovanie vnútorného trhu, cezhraničné poskytovanie služieb v prípade rôznych investičných služieb a činností, právnu istotu alebo európsky finančný trh, alebo na podniky a ostatné trhové subjekty. Za týchto podmienok by mal byť koeficient závažnosti porušenia nižší ako 10 tak, aby výška paušálnej pokuty bola prispôsobená a primeraná okolnostiam.

64 Slovinská republika v tejto súvislosti dodáva, že dva mesiace po podaní predmetnej žaloby 6. decembra 2018 si v plnom rozsahu splnila svoje povinnosti, pokiaľ ide o prebratie smernice MiFID II, a informovala o tom Komisiu, pričom však Komisia neznížila požadovanú výšku paušálnej pokuty. Hoci je zaplatenie paušálnej pokuty skutočne určené na to, aby povzbudilo členské štáty k splneniu si povinností, členskému štátu, ktorý po začatí prvej fázy súdneho konania o nesplnení povinnosti prijal opatrenia na prebratie a oznámil ich Komisii, nemožno uložiť povinnosť zaplatiť celú požadovanú sumu paušálnej pokuty.

65 Estónska republika a Poľská republika najmä tvrdia, že judikatúru týkajúcu sa článku 260 ods. 2 ZFEÚ nemožno automaticky uplatniť na odsek 3 toho istého článku, keďže tento odsek 3 má za cieľ sankcionovať menej závažné porušenie, než je porušenie uvedené v tomto odseku 2, spočívajúce v nedodržaní prvého rozsudku Súdneho dvora o konštatovaní nesplnenia povinnosti. Slovinská republika navyše lojálne spolupracovala s Komisiou a omeškanie s prebratím smernice MiFID II jej nie je pripísateľné. Koeficient závažnosti porušenia navrhovaný Komisiou je preto neprimeraný a musí sa znížiť.

– *Posúdenie Súdneho dvora*

66 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenie, podľa ktorého je neprimerané uložiť paušálnu pokutu, keďže v priebehu konania Slovinská republika ukončila predmetné nesplnenie povinnosti, treba na jednej strane pripomenúť, že nesplnenie povinnosti členským štátom oznámiť opatrenia na prebratie smernice, či už ide o úplnú alebo čiastočnú neexistenciu informácií, alebo o nedostatočne jasnú a presnú informáciu, môže samo osebe odôvodniť začatie konania stanoveného v článku 258 ZFEÚ, v ktorom sa navrhuje konštatovanie tohto nesplnenia povinnosti [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 51; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 64, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 74].

67 Na druhej strane cieľom, ktorý sa sleduje zavedením mechanizmu uvedeného v článku 260 ods. 3 ZFEÚ, je nielen podnietiť členské štáty, aby v čo najkratšej lehote ukončili nesplnenie povinnosti, ktoré by v prípade absencie takéhoto opatrenia malo tendenciu pretrvávať, ale aj zmierňovať a zrýchliť konanie o uložení peňažných sankcií v súvislosti s nesplnením povinnosti oznámiť vnútroštátne opatrenie, ktorým sa preberá smernica prijatá v súlade s legislatívnym postupom, pričom treba spresniť, že pred zavedením takéhoto mechanizmu mohlo k uloženiu finančnej sankcie členským štátom, ktoré v lehotách nedosiahli súlad s predchádzajúcim rozsudkom Súdneho dvora a nesplnili si svoju povinnosť prebratia, dôjsť až niekoľko rokov po vydaní tohto posledného uvedeného rozsudku [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 52; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 64, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 74].

68 Treba konštatovať, že na účely dosiahnutia cieľa sledovaného článkom 260 ods. 3 ZFEÚ sú stanovené dva druhy peňažných sankcií, a to paušálna pokuta a penále.

69 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že uplatnenie jedného alebo druhého z týchto dvoch opatrení závisí od spôsobilosti každého z nich dosiahnuť sledovaný cieľ v závislosti od okolností konkrétneho prípadu. Aj keď sa penále zdá byť osobitne vhodné na podnietenie členského štátu k tomu, aby v čo najkratšej dobe ukončil nesplnenie povinnosti, ktoré by mohlo bez prijatia tohto opatrenia pretrvávať, uloženie paušálnej pokuty sa zakladá skôr na hodnotení dôsledkov, ktoré má nevykonanie povinností dotknutým členským štátom na súkromné a verejné záujmy, najmä ak nesplnenie povinnosti pretrvávalo počas dlhej doby [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 66, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 76].

70 Za týchto okolností žaloba, ktorou Komisia ako v prejednávanej veci navrhuje uloženie paušálnej pokuty, nemôže byť zamietnutá ako neprimeraná len z dôvodu, že jej predmetom je nesplnenie povinnosti, ktoré hoci pretrvávalo v čase, už skončilo ku dňu, keď Súdny dvor skúma sporné skutkové okolnosti.

71 Pokiaľ ide po druhé o príležitosť uložiť peňažnú sankciu v prejednávanej veci, treba pripomenúť, že je úlohou Súdneho dvora, aby v každej veci a v závislosti od okolností veci, v ktorej koná, ako aj od stupňa presvedčovania a odrádzania, ktorý považuje za potrebný, uložil primerané peňažné sankcie, aby sa najmä zabránilo opakovaniu podobných porušení práva Únie [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 78; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 68, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 78].

72 V prejednávanej veci treba konštatovať, že bez ohľadu na skutočnosť, že Slovinská republika spolupracovala s útvarmi Komisie počas celého konania pred podaním žaloby a informovala ich o napredovaní postupu prijímania opatrení na prebratie smernice MiFID II, pričom vynaložila úsilie, ktoré jej v priebehu konania umožnilo ukončiť vytýkané nesplnenie povinnosti, všetky právne a skutkové okolnosti súvisiace s konštatovaným nesplnením povinnosti, a to úplná absencia oznámenia opatrení potrebných na prebratie tejto smernice ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku a dokonca v čase podania predmetnej žaloby, predstavuje určujúci dôkaz o tom, že účinná prevencia podobného opakovaného porušenia práva Únie v budúcnosti je takej povahy, že si vyžaduje prijatie odrádzajúceho opatrenia, akým je uloženie paušálnej pokuty [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 69, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 79].

73 Toto posúdenie nie je spochybnené argumentáciou uvedenou v bode 53 tohto rozsudku. Ako bolo totiž najskôr v tomto ohľade pripomenuté, Komisii prináleží najmä posúdiť, či má konať voči členskému štátu a vybrať si okamih, kedy začne proti nemu konanie o nesplnení povinnosti. V prejednávanej veci je ďalej nesporné, že Španielske kráľovstvo na rozdiel od Slovinskej republiky oznámilo Komisii opatrenia na prebratie smernice MiFID II v lehote, ktorá mu bola na tento účel stanovená. Napokon sa netvrdí, že lehoty na odpoveď, ktoré boli v prejednávanej veci stanovené vo výzve a v odôvodnenom stanovisku, sú osobitne krátke alebo neprimerané a mohli by spochybniť ciele konania pred podaním žaloby, a to dať dotknutému členskému štátu príležitosť, aby splnil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Únie, a aby sa mohol účinne brániť proti výhradám vzneseným Komisiou [rozsudok z 19. septembra 2017, Komisia/Írsko (Registračná daň), C-552/15, EU:C:2017:698, bod 28 a citovaná judikatúra]. Ako to okrem toho vyplýva zo skutočností uvedených v bodoch 5 a 6 tohto rozsudku, Slovinská republika si bola plne vedomá skutočnosti, že si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 93 smernice MiFID II, prinajmenšom od 4. júla 2017.

74 Pokiaľ ide po tretie o výpočet paušálnej pokuty, ktorú je vhodné uložiť v prejednávanej veci, treba pripomenúť, že pri výkone svojej voľnej úvahy v tejto oblasti, ako je vymedzená v návrhoch Komisie a ako je to uvedené v bode 51 tohto rozsudku, Súdnemu dvoru prináleží, aby stanovil výšku paušálnej pokuty, ktorú možno členskému štátu uložiť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ tak, aby bola jednak prispôsobená okolnostiam a jednak primeraná spáchanému porušeniu. Medzi relevantné faktory patrí v tomto smere zistená závažnosť nesplnenia povinnosti, jeho trvanie a platobná schopnosť dotknutého členského štátu [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 72, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 81].

75 Pokiaľ ide po prvé o závažnosť porušenia, treba pripomenúť, že povinnosť prijať vnútroštátne opatrenia na zabezpečenie úplného prebratia smernice a povinnosť oznámiť tieto opatrenia Komisii predstavujú podstatné povinnosti členských štátov s cieľom zabezpečiť úplnú účinnosť práva Únie a že nesplnenie týchto povinností treba preto považovať za značne závažné [rozsudky z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 85; zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 73, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 82].

76 K tomu sa pridáva, že smernica MiFID II je významným nástrojom právnej úpravy Únie uplatniteľnej na finančné trhy, keďže jej cieľom je zvýšiť konkurencieschopnosť finančných trhov Únie vytvorením jednotného trhu investičných služieb a činností pri zabezpečení vysokej a harmonizovanej úrovne ochrany investorov v sektore finančných nástrojov. Neexistencia alebo nedostatok pravidiel na vnútroštátnej úrovni, ktoré by zaručovali riadne fungovanie finančných trhov a ochranu investorov, sa musia považovať za osobitne závažné vzhľadom na ich dôsledky na verejné a súkromné záujmy v rámci Únie.

77 Hoci Slovinská republika v priebehu konania ukončila nesplnenie povinnosti, ktoré jej bolo vytýkané z dôvodu neoznámenia z jej strany, nič to nemení na tom, že toto nesplnenie povinnosti existovalo ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, a to 26. marca 2018, takže účinnosť práva Únie nebola zabezpečená v riadnom čase.

78 Závažnosť tohto nesplnenia povinnosti je okrem toho zvýšená okolnosťou, že Slovinská republika k tomuto dátumu ešte neoznámila žiadne opatrenie na prebratie smernice MiFID II.

79 Argumentácia uvedená Slovinskou republikou na účely odôvodnenia omeškania pri prebratí smernice MiFID II, teda prerušenie legislatívneho postupu, ktorý už začal, z dôvodu organizácie predčasných parlamentných volieb, nemôže mať vplyv na závažnosť predmetného porušenia, keďže podľa ustálenej judikatúry prax alebo situácie vo vnútroštátnom poriadku členského štátu nemôžu odôvodniť nedodržanie povinností a lehôt vyplývajúcich zo smerníc Únie, a teda ani ich oneskorené alebo neúplné prebratie (rozsudok z 13. júla 2017, Komisia/Španielsko, C-388/16, neuverejnený, EU:C:2017:548, bod 41).

80 Naopak, pri posúdení závažnosti porušenia *in concreto* treba zohľadniť skutočnosť, ako to uviedla Slovinská republika bez toho, aby jej Komisia odporovala, že praktické účinky oneskoreného prebratia smernice MiFID II do slovinského práva na slovinský finančný trh a na ostatné finančné trhy Únie, ako aj na ochranu investorov, zostali vzhľadom na objem slovinského finančného trhu relatívne nízke.

81 Pokiaľ ide po druhé o trvanie porušenia, treba pripomenúť, že toto porušenie treba v zásade posudzovať s ohľadom na dátum, ku ktorému Súdny dvor posudzuje skutkové okolnosti, a nie na deň, keď sa Komisia obrátila na Súdny dvor. Toto posúdenie skutkového stavu treba považovať za posúdenie ku dňu ukončenia konania [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 77, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 86].

82 V prejednávanej veci je nesporné, že predmetné nesplnenie povinnosti sa skončilo 6. decembra 2018, teda pred ukončením tohto konania.

83 Pokiaľ ide o začiatok obdobia, ktoré treba zohľadniť pri stanovení výšky paušálnej pokuty, ktorá sa má uložiť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, Súdny dvor rozhodol, že na rozdiel od denného penále, dňom, ktorý sa má zohľadniť na účely posúdenia dĺžky trvania predmetného nesplnenia povinnosti nie je deň uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, ale dátum, ku ktorému uplynie lehota na prebratie stanovená v predmetnej smernici [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 79, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 90].

84 V prejednávanej veci je nesporné, že ku dňu uplynutia lehoty na prebratie stanovenej v článku 93 smernice MiFID II, teda k 3. júlu 2017, Slovinská republika neprijala všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na zabezpečenie prebratia tejto smernice, a teda neoznámila Komisii ani opatrenia na jej prebratie. Z toho vyplýva, že predmetné nesplnenie povinnosti, ktoré sa skončilo až 6. decembra 2018, trvalo približne 17 mesiacov.

85 Pokiaľ ide po tretie o platobnú schopnosť predmetného členského štátu, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že treba zobrať do úvahy najnovší vývoj HDP tohto členského štátu v čase posudzovania skutkového stavu Súdnym dvorom [rozsudky zo 16. júla 2020, Komisia/Rumunsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-549/18, EU:C:2020:563, bod 85, a zo 16. júla 2020, Komisia/Írsko (Boj proti praniu špinavých peňazí), C-550/18, EU:C:2020:564, bod 97].

86 Vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci a vzhľadom na voľnú úvahu priznanú Súdnemu dvoru v článku 260 ods. 3 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že Súdny dvor nemôže, pokiaľ ide o paušálnu pokutu, ktorej zaplatenie ukladá, prekročiť sumu uvedenú Komisiou, treba konštatovať, že účinná prevencia opakovania porušení podobných porušovaniu článku 93 smernice MiFID II v budúcnosti, ovplyvňujúceho plnú účinnosť práva Únie je takej povahy, že si vyžaduje uloženie paušálnej pokuty, ktorej výška musí byť stanovená na 750 000 eur.

87 V dôsledku toho je potrebné uložiť Slovinskej republike povinnosť zaplatiť Komisii paušálnu pokutu vo výške 750 000 eur.

O trovách

88 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Slovinskú republiku na náhradu trov konania a Slovinská republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou.

89 V súlade s článkom 140 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, podľa ktorého členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania, Spolková republika Nemecko, Estónska republika, Rakúska republika a Poľská republika znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Slovinská republika si tým, že do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku neprijala alebo v každom prípade Európskej komisii neoznámila zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/65/EÚ z 15. mája 2014 o trhoch s finančnými nástrojmi, ktorou sa mení smernica 2002/92/ES a smernica 2011/61/EÚ, zmenenou smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1034 z 23. júna 2016, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 93 smernice 2014/65, zmenenej smernicou 2016/1034.**

2. **Slovinská republika je povinná zaplatiť Európskej komisii paušálnu pokutu vo výške 750 000 eur.**

3. **Slovinská republika znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.**

4. **Spolková republika Nemecko, Estónska republika, Rakúska republika a Poľská republika znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy